

Zdeňka Löwyová (Kuře)

narozena: 23. 2. 1930
 poslední bydliště před deportací: Horažďovice
 transport Cd č. 154 (26. 11. 1942 Klatovy → Terezín)
 transport D1 č. 1222 (6. 9. 1943 Terezín → Osvětim)
 zahynula

Před odchodem do Terezína

• Horažďovice

Před rokem 1939

• není známo

V Terezíně

- transport Cd č. 154 26. 11. 1942 Klatovy → Terezín (613 zahynulých, 38 osvobozených)
- byla tu i s rodinou

Na pokoji 28

• ze slohové práce Ruth Gutmannové
 „U nás v heimu již některá děvčat věděla, kdo v tom transportu je. Byla mezi nimi i moje nejlepší kamarádka. Myslíla jsem, že bez ní nebudu moci býti... Byly jsme všechny napjaty, ale v noci nic nepřišlo, dopoledne nic, až odpoledne dostalo transport naše Kuře (Zdeňka Löwyová). Ale nikdo jiný zatím nic. Myslíly, jsem, že bude brečet, ale kdepak, naše Kuře se statečně drželo. Až večer dostala transport Pavla – moje nejlepší kamarádka – a Olile (Olga Löwy)... Přišel tatínek od Kuřete a chtěl ji dobalit. Kuře mu nabídl tři rajčata a on odmítl se najevo, že nejedl a že nemá celá rodina docela nic, ani kousek chleba. Jak jsme to slyšely, daly jsme do pláče a každý sháněl, co měl k jídlu. Ten den jsem viděla potřeť v životě plakat muže. Zdeňka nás radostí líbala, neboť se její kufřík naplnil, ale my jsme jí odpovídaly: „Nezapomen, že jsme jeden celek, že si navzájem pomáháme a mimochodem je to samozřejmost.“

z deníku Helgy Pollak
 sobota 4. září 1943

„Zítra se nastupuje do transportu. Od nás jde prozatím jenom Zdenka. Roznáší se totiž na několik šupů. Zdenka se drží statečně, je tu strašný ruml. Ličičin rodiče a sestra jedou, a proto se hlásila Liška dobrovolně. Jede 5 000 lidí a sami protektorátní Židé... Jede pí Steinová a pan, strýc Max a teta Pavla. Každý nastupuje v domě, kde bydlí, a potom teprve v Sammlungstelle se sejdou se svou rodinou. Sammlungstel je mnoho. Zdenka je v Hamburku (pozn. Hamburských kasárnách) na 1. dvore, kde karantěnuje 500 lidí.“

pondělí 6. září 1943

„O 6. hodině jsem vstala, abych ještě spatřila Zdenku. Když jsem přišla do Hamburku, právě zadními vraty vycházeli poslední lidé nastupovat do vlaku. Všechno bylo ohraženo dřevem, aby se nemohlo k nim a aby nemohli utéct. Já to překročila, utíkala jsem za posledními lidmi procházejícími vraty. Když projdu vraty, vidím rozjíždějící nákladní vlak a v některém z vagonů Zdenka. Poslala jsem několik hubiček za odjíždějícím vlakem.“

úterý 7. září 1943

„Přistěhovala se k nám Milka. Leží na Eliným místě a Jiřka na mém. Já ležím na Zdenčiným a Ela na Jiřčiným vedle mne u zdi. Udělaly jsem si to doopravdy hezky. Máme vzadu šteláž na sáty a prádlo a přes to máme záclonu a navrch máme ozdobnou poličku. Na zdi visí moje 2 obrazy.“

Deportace z Terezína

• transport D1 č. 1222 6. 9. 1943 Terezín → Osvětim
 (2446 zahynulých, 33 osvobozených)

Vysvětlivky:

*1 Tímto písmem – jsou uvedeny autentické (dobové) doklady

*2 Tímto písmem – jsou uvedeny vzpomínky

Věřím ti - věříš mi? vím - jak víš buď - jak buď, nezradíš - nezradím

Slova této hymny, tajné přísahy dívek z pokoje 28 dívčího domova L 410 v Terezíně zapůsobila na mnohé čtenáře. Byla to hymna dívek, které držely při sobě. Snažily se pomáhat si. V této životní situaci to šlo sice těžko. Většina nepřehléla. Ostatní se ale dodnes scházejí. Vzpomínají na ty těžké časy. Nemyšlí se na ně hezky, ale s úsměvem vzpomínají na hry, divadlo Brundibár a pěkné časy, které v pokoji 28 strávily.

Terezín, budova L 410, kde byl umístěn pokoj 28